

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 3.

Den 1. Novbr. 1864.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Englene.

(Fra „Millennial Star.“)

I det trettende Capitel hos Matthæus har Jesus fremsat Noget af sin meest beundringsværdige Viisdom i lignelser, og iblandt det Dvrigte er dette Spørgsmaal og Svar:

„Jesus siger til dem: Forstode I dette Altsammen? De sige til ham: Ja, Herre! Men han sagde til dem: Saaledes er hver Skriftklog, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Hunsbønde, der bringer frem af sit Forraad Nyt og Gammelt.“ (Matth. 13, 51—52.)

Det er i denne ligesom i alle Guds Aabenbaringer en af „Mormonismens“ Eiendommeligheder at „frembringe Nyt og Gammelt.“ Men hvad kan der blive bragt frem om Englene, som kan være til Interessé for de Hellige? I det vi overlade til Verden at have den Tro, at Englene ganske have forladt Jorden, og at Menneskene synde ved at tale om, at de see dem. Vi ville altsaa for det Første undersøge, hvormange Slags Engle der ere, og hvilke Pligter de have at udføre.

Ifølge den Kundskab vi have fra

Skrifterne ere der tre, maastee fire Grader af Engle. Erkeenglene, hvilke Paulus og Judas omtaler som den første Grad eller dem, der have den høieste Myndighed; for det Andet de Engle, som ere opstandne Væsener lig dem, der omtales i det attende Capitel i første Mosebog, og hvilke spiste og drak med Abraham ligesom-ogsa med Loth; (1ste Moseb. 18, 8. 19, 3.); for det Tredie de Engle, der ere tjenende Aander; og det maa blive en Gjenstand for Undersøgelse at bestemme, om ikke sidstnævnte Klasse af aandelige Væsener udgjør to forskjellige Racers i den himmelske Verden.

Psalmisten sagde, at Mennesket var skabt lidet ringere end Englene (Ps. 8, 5. Hebr. 2, 9.) og dette i Forbindelse med hvad Paulus og Psalmisten siger derom: „Han gjør de tjenende Aander, Englene, til Binde, og sine Tjenere til en brændende Ildslue“ (Psal. 104, 4. Hebr. 1, 7.) vil give os den fjerde Grad af Engle, og en ægte „Mormon“ vilde endnu gaac videre for at bevise denne Sag saaledes:

Jesús Kristus gjorde de samme Gjeringer som hans Fader havde gjort, og hans Disciple gjorde de, som han havde viist dem for sin Opstandelse, og ligesom han gif hen for at prædike for Manderne i Fængslet i de tre Dage, som hans Legeme laae i Graven, saaledes have ogsaa hans Disciple gjort i alle Verdens Tidskalder siden han aabnede Opstandelsens Dør, og ville fremdeles gjøre det samme. Jesus siger: „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: „Hvo, som troer paa mig, de Gjeringer, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaaer til min Fader.“ (Joh. 14, 12.)

Efter som Jesus havde opvakt fra de Døde, hvad større Gjering kunde faa hans Disciple gjøre, at de end efter Døden som tjenende Mander skulde administrere for Manderne i Fængslet, og saaledes frelse de Døde? Dersom Nogen er viis, da lad ham sige os det.

Den allerstørste Hemmelighed angaaende Englene er imidlertid den, at idetmindste Nogle af dem leve ved at spise. De to Engle, som besøgte Loth i Sodoma, deeltog i en Fæst, og Paulus siger: „Glemmer ikke Gjestfrihed, thi ved den have Nogle uden at vide det herbergeret Engle,“ (Hebr. 13, 2.) ligesom der er skrevet i Psalmerne, at „de aade Engles Brød; han sendte dem Tøring til Mættelse.“ (Psal. 78, 25.)

Af disse Kjendsgjeringer er det tydeligt, at de Engle, som tjene Menneskene i Rjodet, ere opstandne Væsener, saa at Rjod administrerer for Rjod, og Mander for Mander. Dette var Tilfældet med Johannes, naar han siger: „Og jeg saldt ned for hans Fodder at tilbede ham, og han siger til mig: Gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødrer, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud; thi Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand.“ (Aab. 19, 10.)

Denne Engel maatte have været gamle Daniel, der var opstanden tilligemed Jesus, som „en af dine Brødre, Profeterne.“

Englene ere vore Bevogtere, thi Satan sagde til Jesus: „Han skal give sine Engle Befaling om Dig, og de skulle bære Dig paa Hænderne, at Du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen.“ Efter en omhyggelig Undersøgelse af Skrifterne synes det, at Englene opholde sig i de lavere Verdener, saalænge der findes Hellige paa Jorden, for at bevare dem fra det Onde, thi Profeten Esaias har efterladt følgende Vidnesbyrd om denne Gjenstand: „Jeg vil ihukomme Herrens Mistundheder, Herrens Lov, efter alt det, som Herren har gjort imod os, og den megen Godhed imod Israæl, som han gjorde imod dem efter sin megen Barmhertighed og sine Mistundheders Mangfoldighed. Og han sagde: Velseligen de ere mit Folk, de ere Born, som ikke skulde handle falskeligen, og han var dem til en Frelser. I al deres Angest var der ikke Angest, og hans Ansigts Engel frelste dem; han, han igjendløste dem for sin Kjærligheds Skuld, og fordi han sparede dem, og bar dem alle Dage fra gammel Tid.“

De Engle, som til forskjellige Tider ere udgangne for at udføre Guds Beslutninger, beviser tilfulde denne Kjendsgjering: Abraham, Hagar, Jacob, Bileam, Josva og Gideon tilligemed Herrens Tjener ere de Vidner, som kjende Englenes Magt og deres Forretninger paa Jorden.

For at vi ikke skulle optage for megen Tid med at omtale de opstandne Væsener, der komme og gaae efter hans Befaling, som er, var og skal vedblive, ville vi forandre vort Thema, idet vi hente Vidnesbyrd fra Forstand og Hjerte.

Englenes eller Guds Budbæreres Virkninger paa vort Sind, saa at vi kunne begribe det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende tilligemed Guds Aaben-

baring fra den evige Verden, er iblandt den største Deel af Menneffeslægten et større Mystorium end alle Philosophiens, Litteraturens og Overtroens Hemmeligheder tilsammen. Skjondt Nogle prøve at negte og Andre at bortforklare det, ere der dog endnu saa mange Vidnesbyrd i Bibelen og iblandt en agtværdig Deel af Jordens Beboere, at man ligesaa gjerne kunde paatage sig at bære Vandet fra Jorden til Maanen med en Theeske, som at søge at bortrøsonere Englenes Indsydelse paa det menneffelige Sind.

Den første Beretning, som vi nu ville anføre, er om Jacob, da han var paa Reisen til Mesopotamien: „Dg han drømte, og see, en Stige var opreist paa Jorden, og det Øverste af den naaede til Himmelen, og see, Guds Engle stige op og ned paa den.“ (1 Moseb. 28, 12.)

Det næste Tilfælde, vi ville bemærke, er Pharaos Drom, hvilken Joseph udtvandede, og Udtvindingen var useilbar. Medmindre der nu havde været en Forstaaelse mellem Pharaos og Josephs Engel, hvorledes kunde saa Udtvindingen være bleven bekendt? Eller i Tilfældet med Nebucadnezar, da han drømte om det store Vilde og glemte sin Drom, hvorledes kunde Daniel da ikke alene gjengive den, men ogsaa dens Udtvinding? Daniel sagde, at der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer Hemmeligheder, men han nedsteg ikke atter fra Himmelen for at give Drommen endnu engang tilligemed Udtvindingen paa den.

Der er ikke Noget i Bibelen, som mere bestemt stadfæster Sandheden af denne Kjendsgjerning end Beretningen om de vise Mænd, der kom at tilbede Jesus. Matthæus siger:

„Dg der de vare blevne advarede af Gud i en Drom, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, fore de ad en anden Vej bort til deres Land. Men der de

vare bortfarne, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drom og sagde: Staa op, og tag Barnet og dets Moder, og fly til Ægypten, og bliv der, indtil jeg siger Dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet for at omkomme det.“ (Matth. 2, 12. 13.)

De vise Mænd vare blevne advarede i en Drom og Herrens Engel advarede Joseph paa samme Maade, og Kjendsgjerningen er, at Mander, betjene Mander, og saaledes faae vi Aabenbaringer i Dromme, fordi Englene indgive i vor Aand, hvad vi drømme. Vor Forstands Dine see og vore aandelige Øren begribe det, og saaledes er der en Communicationslinie fra Himmelen til Jorden.

Dette er imidlertid ikke Alt: hvad vil det sige, at fore nogle af de Helliges Synder forud til Dommen? Paulus siger:

„Nogle Menneffers Synder ere forud aabenbare og gaae for dem til Dommen; men Nogle følge de og efter. Desligeste ere og nogle gode Gjerninger forud aabenbare, og de, som have sig anderledes, kunne ikke skjules.“ (1ste Tim. 5, 24. 25.)

Det er Guds Aand inden i os, som udfører dette. „Thi der ere Tre, som vidne i Himmelen: Faderen, Ordet og den Hellig-Aand, og disse Tre ere Eet. Dg der ere Tre, som vidne paa Jorden: Manden, Vandet og Blødet, og disse Tre forene sig til Eet. (1ste Joh. 5, 7. 8.)

Det er altsaa intet Under, at vore Synder gaae forud til Dommen, — intet Under, at Menneffene gjøre Regnskab for sin Huusholdning her i Livet, thi dette er Summen og Hovedindholdet af det Hele: Vort Blod, hvilket er vort Liv (og vee det Menneffe, som udgyder uskyldigt Blod), vor Aand, der er evig, og Vandet, hvori vi ere døbte, — Alt bærer Vidnesbyrd hos Gud om vore Gjerninger i Kjødets, og de Engle, som tage vare paa os, ere de Budbærere, der give Indberet-

ning derom, og saaledes blive vi rensete overensstemmende dermed. De Ugudeliges Synder følge derimod efter, og sandelig, de ville blive gjengjældte.

Englene gaae frem med Myndighed fra Herren. Dette er tydeligt i Beretningen om Jacob, da han brodes med Gud: „Dg Jacob blev tilbage for sig selv alene, og der brodes en Mand med ham, indtil det dagedes;“ men da han ikke kunde overvinde ham, spurgte han om „Mandens Navn,“ men fik ikke noget Svar; saa kaldte Jacob Stedet Pnuel, „Guds Ansigt.“ (1ste Moseb. 32, 24—32.)

Det næste og meest fremragende Exempel er, da Josva erfarede Jerichos Skjæbne, indea denne Stad faldt derved, at man gik omkring den i syv Dage og blæste i Trompeter:

„Dg det skete, da Josva var ved Jericho, at han opløstede sine Vine og saae, og see, en Mand stod lige mod ham og havde et draget Sværd i sin Haand, og Josva gik hen til ham og sagde til ham: Hører Du til os eller vore Tjender? Dg han sagde: Nei, men jeg er en Fyrste over Herrens Hær, nu kom jeg; da faldt Josva paa sit Ansigt til Jorden og tilbød og sagde til ham: Hvad taler min Herre til sin Tjener? Dg Fyrsten over Herrens Hær sagde til Josva: Drag dine Sko af dine Fødder, thi det Sted, som Du staaer paa, er helligt; og Josva gjorde saa.“ (Josv. 5, 13—15.)

Udentvivel underrettede „Fyrsten for Herrens Hær“ Josva om Maaden, hvorpaa Jericho skulde indtages og ødelægges.

For at bekræfte dette anføre vi det første Vers af Johånnens Åbenbaring paa Den Patmos: „Jesu Christi Åbenbaring, som Gud har givet ham, for at vise sine Tjener de Ting, som snart skulle skee, og han udsendte sin Engel og betegnede dem ved ham for sin Tjener Johannes.“ (Åb. 1, 1.)

Nogle ville maastee sige, at der ere Mange, som aldeles Intet drømme; til Saadanne ville vi svare: Det er saaledes, og der ere ogsaa Mange, som hverken troe paa Gud, Menneſter eller Djævel; men Tiden er forhaanden, at de Hellige ville vide og gjøre bedre.

„Dg det skal skee i de sidste Dage, at jeg vil udgøde min Aand over alt Kjød, og Eders Sonner og Eders Døtre skulle propheterere; Eders Elbste skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle see Syner. Dg end over Tjenerne og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgøde min Aand.“ (Joel 1, 1. 2.)

Vi ville ikke vidtloftigen beskrive de Forretninger og Pligter, som de forskjellige Grader af Englene have at udføre, men vi ville slutte med at sige, at Englene ville indsamle de Udvalgte, men oprykkte Overtrædere. De ere Himmelenes Politi og give Beretning om hvad der skeer paa Jorden; de fremsføre Menneſtens Bønner og Begjæringer til de himmeiste Boliger, hvor de som en Grindring om Lydighed af de Helliggjorte blive forvarede i „gylbne Kar“ med en saadan Paaſkrift: „De Helliges Bønner.“

Indsamlingen.

(Fra „Millennial Star.“)

De Sidste-Dages Helliges Indsamling fra alle Jordens Nationer til Klippebjergue i Nordamerika danner et af de mærkværdigste og interessanteste Træk i vore Dages Historie. Man spekulerer almindelig over, hvilke Bevæggrunde, der kunne tilskynde saa mange Menneſter hvert Aar at forlade deres Hjem og Slægtninge for at foretage en saa lang og besværlig Reise. Ethvert Skib, som forlader Europas Havne med Sidste-Dages Hellige, er en fornyet Gjenstand for disse Spekulationer, og der bliver gjort alle Slags Slutninger, Alt overeensstemmende med de forskjellige Partiers Begreber og Tænkemaade, som iagttage Bevægelsen. Der bliver udviist niegen Sympati for de Hellige, og en god Portion Skjældsord blive udstødte mod de Aldste ved saadanne Leiligheder. De Hellige blive betragtede som svaglindede Menneſter, der ere bedragne, idet de troe, at deres Frelse for en stor Deel afhænger af Sagttagelsen af denne Grundsætning. Enhver Plan, som har været anseet skiftet til at standse Indsamlingen, er bleven opfundet, og Bagtalerens Tunge har ikke været ledig. De ureneste Bevæggrunde ere blevne tillagte Kirkens Ledere, de meest latterlige og urimelige Historier ere blevne opdigtede og satte i Omløb og udgivne som Sandhed. Der have ikke manglet Midler til at udbrede dem vidt og bredt. Agenter ere blevne ansatte, hvis Diemed har været Kirkens Udelæggelse. Præster have prøvet at bevise, at Indsamlingen ikke er en Befaling fra Herren, men deres Bestræbelser have flaaet stortigen Feil. Bibelen, som de foregive at bruge som en Rettesnor for deres Uderføgelser og saaa i denne Henseende, indeholder en

Overslødighed af klare Beviser, at Gud i de sidste Dage vilde lade en Befaling udgaae at samle sit Folk, der har gjort Pagt med ham formedelst Offer. Da den „hellige Alliance,“ som havde henvendt sig til Geistligheden af de forskjellige Religions-samfund, havde prøvet ethvert Forslag, som deres forenede Wiisdom kunde opfinde, og de bleve tvungne til at erkjende alle deres Bestræbelser for kraftesløse til med Guds Ord at bevise, at denne Lære er forkeert, blev en anden Plan antaget, hvilken, som de høit og tydeligt erklærede, vilde opfylde sin Hensigt og give de Helliges Indsamling Dødsstødet. Denne Plan var at bestræbe sig for at indgyde Menneſtene Frygt ved at afmale de Farer for dem, som uundgaaelig maatte møde paa en saadan Reise, og det strækkelige Tyranni, de vilde blive underkastede efter deres Ankomst til Dalene, dersom de skulde overleve Reisens Provelser og Moisommeligheder. De talte om de Mange, som hvert Aar begive sig paa Reisen, og hvor saa de vare, der naaede deres Bestemmelsessted. Indianerne paa Sletterne, de vilde Dyr og den Mængde Slaughter samt de mange smitsomme Sygdomme, som ere egne for de Lande, gjennem hvilke de maae reise, vilde nødvendigviis forarsage en strækkelig Udelæggelse og formindste Compagnierne. Hundreder af lignende taabelige Historier ere blevne satte i Omløb, og ligesaa kraftesløse Bestræbelser foresøgte, men Alt med det samme Resultat, hvilket de Tusinder, som aarligen forlade disse Lande, overslødigen beviser. Den christne Verden vil aldrig være heldig i at standse Jehovahs Hensigter, og enhver Bestræbelse af Uvisredaktører og dem, der opfinde disse Løgne tilligemed dem, som

paa en „vidunderlig Maade ere undkomne fra Utah,“ vil blive ligesaa unyttige. Det er vor Hensigt at fremsætte i denne lille Afhandling nogle af de Aarsager, som bevæge de Sidste-Dages Hellige til med Beredvillighed at gjøre ethvertsmønstret Offer for at opfylde Herrens Befalinger med Hensyn til Indsamlingen. Bevæggrunden maa være meget stærk, som sætter Guds Folk istand til at opgive deres Stilling i Livet og istedet at taale Tabet af deres gode Navn og Nygte og Anseelse i Verden, samt Alt, hvad der maatte være dem kjær i deres Hjem, for at foretage en saadan Reise. De, som handle saaledes, kunne ikke, som de ansees for, være Jordens Afstum. Avisredaktører, som have været ombord i vore Skibe for at iagttage „Mormonemigrationen“ i den Hensigt at give en sandfærdig Fremstilling af den, har skildret de Hellige som Englands og andre Landes haardsføre og forstandige Arbeidsklasser. Den Kraft, som tilskynder dem til at emigrere, er hverken mere eller mindre end den Kundskab, der udspringer fra en virksom Udvikling af Principet Tro. Gud har i disse sidste Dage talet fra Himmelen og givet Befaling til sit Folk at samles ud fra Babylon, „thi dens Synder naae lige til Himmelen, og Gud har ihukommet dens Uretfærdigheder,“ og atter er den Befaling udgaaet: „Samler mit Folk til sammen, som har gjort Pagt med mig ved Offer.“

Nogle kunne maastee gjøre den Bemærkning: „Kan ikke Herren frelse sit Folk fra de Døder, som ere i Verden, uden at kalde dem til at forlade deres Hjem? Kunne de ikke lige saa vel tjene ham i deres egne Lande som i Amerika? Er han ikke mægtig til at frelse dem fra enhver Fare og Ulykke?“ Jo; dersom han havde villet det saaledes, kunde han have frelst Noah uden at gjøre ham den Uleilighed at bygge Arken; han kunde have frelst

Loth i Sodoma og de Hellige i Jerusalem, men Herrens Befaling til Loth og hans Familie var, at de skulde flye fra Sodoma, og de Hellige i Jerusalem skulde „flye til Bjergene.“ Altsaa, „vi ere dens Tjenere, som vi lyde,“ og de gamle hæderlige Mænd tjente Herren, naar de iagttog disse Befalinger. Paa Grund af deres Lydighed har han velsignet dem med Frelse. Heerens Veie ere een evig Dm-gang, og derfor see vi ogsaa, at hans Plan at samle de Retfærdige fra de Ugudelige inden disses Udødeliggelse, har været den samme til alle Tider.

En af Herrens Planer med hans Helliges Indsamling sigter til Zions Opbyggelse, „thi,“ siger Propheten, „naar Herren har bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed.“ (Ps. 102.) Dersom vi iagttage de Resultater, der ville følge Opbyggelsen af Zion, skulle vi opdage, at dette ikke alene er til de Helliges Frelse, men vil have de vigtigste Følger for hele Verden. Denne er ligesaa meget som de Hellige forpligtet til at udføre denne Guds Hensigt. Om de nogensinde skulde blive frelst, afhænger af deres Lydighed til Evangeliet, og derfor ere de ogsaa afhængige af Zions Opbyggelse.

Uden Indsamlingen og Zions Opbyggelse vilde der ingen Keilighed være til at undflye fra Udødeliggelse og Død. Philosopher og Statsmænd have i Aarhundreder arbejdet paa at frembringe, hvad der dog aldrig vil blive til Virkelighed, nemlig Fred, en vedvarende Fred. De Midler, som Verden anvender, ere utilstrækkelige til at frembringe dette Resultat. Den i vore Dage almindeligst antagne Idee, og som ansees for mest stikket til at vedligeholde Fred, er at være beredt til Krig. Idet Jordens mægtigste Nationer handle efter denne Theori, bestræbe de sig for at overgaae hverandre i at frembringe de stærkeste og mest øde-

læggende Krigsredsfaber. Saaledes bliver der anvendt megen Tid til at bygge Fæstningsværker, Pantserstibe og Monitorer, til Opfindelsen af Kanoner og andre Krigsredsfaber, der ere beregnede paa at være meest dødbbringende, dog vil dette tilligemed Forøgelsen af deres Armeer og Flaader ifølge Herrens Ord være utilstrækkeligt til at tilveiebringe en vedvarende Fred. Vi anføre Propheten Michas Forudsigelse om denne Gjenstand: Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bergenes Top, og det skal ophøies over Gaiene, og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier." (Micha 4, 1. 2.) Der ere altsaa de aller vigtigste Bevæggrunde, hvorfor de Sidste-Dages Hellige skulle gaae til Klippebjergene, da det er for at „lære Herrens Veie, at de maae vandre paa hans Stier." Propheten siger endvidere: „Thi en Lov skal udgaae fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem. Og han skal domme iblandt mange Folk, og straffe stærke Hedninger indtil langt fra liggende Steder, og de skulle sammenslaae deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle, et Folk skal ikke opløste Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." (Micha 4, 2. 3.) Hvem vil nu efter en saadan Erklæring af Guds Prophet negte, at Indsamlingen er en væsentlig Betingelse for Verdens Frelse? De, som ville forsøge at negte det, maae først bevise, at Guds Tjenere have talt Usandhed og at Jehovah har forandret sin Plan med Hensyn til Mennefteslægtens Frelse. Guds Prophet, ved hvem Herrens Ord er forkyndt for Menneftene, opholder sig i Zion, og den Almægtiges Aabenbaringer ere ikke anerkjendte i noget andet Land paa Jor-

den, og derfor er den Kanal, gjennem hvilken vi modtage enhver Betsignelse, aldeles foragtet og tilfidesat af Verden. Zion vil ikke blive nedtraadt og ødelagt; thi Gud vil boe i dens Midte, og derfor vil han lade sine Løve udgaae ved de samme Midler, ved hvilke Nationerne skulle regjeres. Da og ikke før vil det blive muligt at oprette en almindelig Fred paa Jorden. Det er derfor af uendelig Vigtighed for Nationerne, at Zion bliver opbygget og grundfæstet; thi paa anden Maade kunne de ikke undflye den frygtelige Ødelæggelse, som deres Ugudelighed og Opsættighed mod Guds Løve vil bringe over dem.

Medens de Gjenstridiges Hjerter ere fyldte med dæmonisk Had til deres Medmennesker, og det almindelige Ønske er Mennefteslægtens Ødelæggelse, vil Herren tale af Zion og straffe stærke Nationer for deres Synder, og de ville ydmyge sig for ham og sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig. Hvilken fredelig Tid vil der da ikke blive? En evig Fred, oprettet af ham, som alene holder Nationernes Skjæbne i sin Haand. Hvorfor da lig Pharao i Oldtiden stole paa deres Vogne og Heste, eller som Beltsazar i Babylon prale af den Sikkerhed de nyde indenfor stærke Volde og Kobberporte. Vor Tids Nationer, som prale af deres materielle Styrke og tænke, at den er tilstrækkelig til at sikke dem Fred, ville blive strækkeligt stufede, naar Gud lader sine Straffedomme udgaae over Jorden. De ville ligesom hine Oldtidens Konger, der trodsede Herren, blive afmægtige. Hvor lykkelige vilde ikke Menneftene blive, dersom de kunde bringes til at agte og ære Hærstærnes Herre! Da vilde de anerkjende Guds Tjenere som hans Sendebud, og ikke foragte og forhaane deres Bestræbelser for at frelse en Deel af Men-

nefteslægten fra Ødelæggelse. Naar Nationernes Storhed har forladt dem, og deres Ulykkes Dag er kommen, vil Gud straffe dem med sin egen, med Jordens Røst. Da ville de nedlægge deres Baa-

ben, og naar de faae omdannet dem til Agerdyrkningsredstaber, vil en almindelig og evigvarende Fred begynde, og alle Nationer skulle da vandre i Herrens Nands Lys.

Bønnen.

(Fra „Millennial Star.“)

En af de Pligter, som de Sidste-Dages Hellige udøve, er Bønnen; men for at den ligesom enhver anden Grund-sætning skal blive til nogen Nytte, maa den være rigtig forstaaet. I denne Hensigt nedskrive vi disse Bemærkninger i det Haab at fremsætte nogle belærende Punkter angaaende denne vigtige Deel af vor Gudsdyrkelse.

Hvad er Bønnen? Er den et Hverdagsanliggende? Den bliver brugt af enhver Menneskeklasse, simpelthen fordi der ikke findes noget dødeligt Væsen uden Trang, eller Nogen, som har naaet til et saadant Punkt af Uafhængighed, at han ikke behøver at bede om hvad han staaer i Trang for. Bønnen er altsaa en Begjæring om, hvad vi trænge til; men det vilde være til liben Nytte at bede Nogen om, hvad han ikke havde at give, eller at henvende sig til ham paa en Maade, som han ikke kunde forstaae, eller bruge en Mængde meningsløse Gjenta-gelser. Man maa antage, at Nøgles Bønner kun er en Opramsen af overflø-dige Ord og udtrykker hverken Trang eller Attraa efter Noget; men hvormange Bøn-ner blive ikke alligevel opsendte til vor himmelske Fader paa en saadan upassende Maade! Naar vi nærme os ham, skalde vi gjøre det med Sømmelighed. Det er ikke urigtigt at bede den Ene med den

Anden om Held, Bestyttelse og Fred for vore Brødre og Søstre, og i Særdeleshed for Præstedommet, at Herrens Ord maatte have fri Fremgang og blive herliggjort; men naar vi gjøre dette, skalde vi bede med Forstand, og aldrig om Noget, uden hvad vi søle, vi trænge til. For Exem-pel, dersom vi bade Herren gjøre os til brugbare Redstaber i sin Haand, forenende os til Et, for at hjælpe til at udføre hans Tjeneres Raad, som han har stillet over os, endstjøndt vi aldrig havde bestræbt os for at gjøre hverken det Ene eller Andet, vilde vore Bønner kun være ligesaa mange meningsløse Ord.

Mange kunde maaskee antage, at fordi de have adlydt Evangeliet saavidt, at de ere berettigede til den Hellig-Mand, behøve de ikke at lære, hvorledes de skulle bede.

Jesu Disciple sølte ikke saaledes, endstjøndt de vare kaldte til Apostelskabet, thi de bade ham at lære dem „at bede, ligesom Johannes lærte sine Disciple,“ og maaskee er den Bøn, som denne Slægt kalder Herrens Bøn, en af de letfatteligste og simpleste Bønformularer, der er kommen til vor Kundskab. Da Jesus gav Underviisning om Bønnen, advarede han i Særdeleshed imod at bruge overflø-dige Ord, ligesom han ogsaa lærte dem at bede i Løndom; „thi,“ sagde han, „Ederes Fader, som seer i Løndom, vil betale Eder

aabenbar.“ Det var til Skovens Gen-
sommelighed Joseph Smiths gif, da Engelen
bragte ham det evige Evangelium, ved
hvilket enhver Sidste-Dages Hellig er ble-
ven velsignet, og det er bestemt til at vel-
signe og frelse Alle, som ville undersøge
og adlyde dets Befalinger. Det kan ikke
være undertastet nogen Tvivl, at Hemmelig-
heden af det Hæls, der stedse har fulgt
alle gode og store Mænd i Guds Rige,
er, at de have holdt sig nær til Gud i
alvorlig og mægtig Bøn. De, som be-
standig have Santale med Gud ved Bøn-
nen, vide mere om ham, end de gjøre,
der kun høre tale om ham i Forsamlingerne.

Men dersom Bønnen skal blive an-
taget hos Gud, maa den ikke alene stee
i Løndom, men ogsaa i Tro; man maa
ikke alene fortælle Gud, at han er mere
villig til at give, end vi til at modtage,
men vi maae tillige føle saaledes, „thi
den, som kommer frem for Gud, maa

troe, at han er deres Belønner, der stit-
tigen søge ham.“ Atter, for at vi kunde
faae, hvad vi bede om, skulde vi leve
saaledes, at vi bestandigen kunde have vor
himmelske Faders Velbehag og Tillid,
hvilken ikke tilbageholder Noget for dem,
som vandre i Dyrigtighed; men dersom
vi ville prøve at dele mellem Gud og os
selv eller mellem Gud og Verden, kunne
vi ikke erholde nogen stor Velsignelse, thi
han har sagt: „Min Son, giv mig dit
Hjerte.“ Dersom vi derfor onste Penge,
Helbred, en god Stilling i Livet, Magt,
Indflydelse eller nogen af Evangeliets
Gaver, og vi onste disse Ting for Dy-
byggelsen af Guds Rige og for at blive
frelste, kunne vi gjøre Fordring paa Jesu
Løfte og holde fast derved, at, hvadsom-
helst vi bede Faderen om i Jesu Navn,
det vil han give os; „thi en Nætsærdigs
Bøn formaaer meget, naar den er alvorlig.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Evangeliets Gjenoprettelse.

Gjenoprettelsen af den Almægtiges hellige og evige Præstedomme har aabnet
en Forbindelse mellem Himmelen og Jorden; Herren har atter samtalt med sine
Børn, sine Tjenere, sine Profheter, og hans Aabenbaringer ere givne for at veilede
Menneskene. Det hellige Præstedomme med Apostler, Profheter, Lærere, Mirakler,
Gaver til at helbrede og styre, Tungemaalsgaven samt Alt, hvad der hører til Kir-
kens Organisation og Guds Rige paa Jorden, — Engle og tjenende Aander,
Herrens Huus med dets Døtninger, Salvener og hellige Begavener, — den Hellig-
Aand med dens Gaver, Velsignelser og Kræfter, Alt, Alt er blevet gjenoprettet.
Hvem vilde ikke troe paa Gud, vor himmelske Fader, og Jesus Kristus, som han
har sendt, tilligemed Engle og hellige Væsener? Hvem vilde ikke være en Sidste-
Dages Hellig og give Gud Æren? Er det noget Under, at Djævelen raser og de
Ugubelige hyle? Lad de Hellige fryde sig og erindre, at det er Daaren, som siger
i sit Hjerte: „Der er ingen Gud,“ — og berebe sig til at gaae ud fra Babylon,

førend den Almægtiges retfærdige Brede bliver udgybt over de gjenstridige og ugudelige Nationer, og Veien bliver lukket for dem, thi Herren vil visseelig udføre sine strenge Domme, „men der skulle end være Nogle, som skulle undkomme paa Zions Bjerg, og de skulle være Hellige, og Jacobs Huus skal eie deres Eiendom. (Obad. 17.)

Correspondance.

Amerika.

Vi optage fra „Millennial Star” følgende Skrivelse, dateret

Detroit, den 18de September 1864.

Præsident Wells og V. Young jnn.

Elskede Brødre!

J ville ubentvivl blive overraskede ved at modtage Brev af ovennævnte Dato fra dette Sted, da J sandsynligviis havde ventet, at vi vilde have været i Dalen om nogle faa Dage. Vi strev vort sidste Brev til Eder den 7de dennes, Morgenen efterat vi vare landede i New York. Efter at have afleveret Brevet paa Postcontoiret, gik vi ned paa Hr. Holladays Contoir og erfarede der til vor store Forbauselse, at Posten var standset for tre Uger siden og vilde heller ikke komme til at gaae førend om otte eller fjorten Dage. Sioux-, Arapahoe- og Crow-Indianerne havde forenede overfaldet Posten, som gaaer til Santa Fe, New Mexico, Colorado og Utah Territorium, angrebet Settlementer og Poststationer samt Regjeringens og Emigranternes Train, dræbt en Mængde Mænd, Qvinder og Børn, der flygtede fra Alt, hvad de eiede, og hvilket blev bortført af Indianerne, som saaledes gjorde et stort Bytte, og udbredte en almindelig Skræk ved deres Driftighed at gaae saa langt frem. Der er imidlertid ikke gaaet noget Mennekeliv tabt paa Postlinien, hvorimod der er bleven ødelagt betydelige Eiendomme. Hr. Holladay er nu i Atchison

og træffer Foranstaltninger for at gjenoprette Postforbindelsen, hvilket han haaber at blive færdig med til imorgen. Tropper ere blevne udsendte, og man haaber i Almindelighed, at deres Nærværelse vil indgyde Indianerne Frygt, og at man atter kan rejse i Sikkerhed. Jeg antager, at der vil blive gjort Anstrængelser for at tugte Indianerne saa snart som muligt; men de vilde snart blive bestyttede ved det kolde Veir, der vanstelliggjør de militære Bevægelser i nogen stor Udstrækning.

Efterat vi havde hørt disse Nyheder, bleve vi meget ængstelige for at erfare vore Emigranternes Stilling og Udfigter, tilligemed de Vildstes, som havde Bestyrelsen over dem, vidende, at Broder Joseph A. Young og Compagni maatte være paa Veien den Tid, Urolighederne herskede. Vi bleve imidlertid heldigviis befriede fra vor Frygt i saa Henseende ved at faae see et Telegram, som Broder Samuel Fenton i Philadelphia, der var med Broder Joseph A. Young, havde sendt sin Fader fra Julesburg den 12te September, i hvilket han underrettede ham om, at de vare Alle vel og havde naaet

dette Sted uden den mindste Banskælighed. De sidste af vore Emigranter vare ogsaa ankomne dertil, og han berettede, at der vare omtrent 500 velbevæbnede Mænd iblandt dem. Denne Underretning vil uidentviol glæde og berolige Eder og de Helliges mange Venner i England, ligesom den har glædet og beroliget os, og eftersom der kun have været faa eller ingen Forstyrrelser ovenfor hiint Sted, saaville de være ligesaa sikre, som Compagnerne sædvanlig ere paa Sletterne. Den Erfaring, som vore Ældste fra Hjemmet have, vil tilraade Emigranterne en omhyggelig Narvaagenhed, (hvilken ogsaa vil værdindprentet hos dem ved de strækkelige Scener, som de røde Mænd have forarsaget) saa at jeg tænker, de ville komme igjennem usorstyrede og naae hjem i Fred og Sikkerhed.

Den Stræk, der er indjaget Folket, ved de af Indianerne udøvede Voldsomheder, siges at være ganske overordentlig. Hele Godstrain ere blevne forladte uden at den mindste Bestræbelse er bleven gjort for at forsvare dem, og det endog førend de ere blevne overfaldne. En panist Stræk har betaget Indbyggerne ved Misfouri. Indianerne ville sandsynligviis blive strængt tugtede, og der hersker en almindelig Færme imod dem. Alt dette viser tydeligen Opfyldelsen af Prophetien, at „den Levning, som er bleven tilbage i Landet, skal blive overordentlig vred, og ængste Hedningerne med en svar Vængstelse — naar de skulle blive ligesom en ung Løve iblandt Faarehjorden, som, naar den gaar der igjennem, nedtræder og sønderriver, og der er Ingen, som kan redde.“ Det synes dog som Opfyldelsen af disse Forudsigelser ikke ere langt borte. Alligevel nærer Nationen et glimrende Haab med Hensyn til Freden.

En stor Deel af begge Partier — Republikanere og Demokrater — indbilde

sig, at Freden snart vil blive gjenoprettet, og at de Banskæligheder, som stille sig i Veien, nærme sig til en hurtig Afgjørelse. Det almindelige Raab er nu: „Giv Grant og Sherman de Mænd, de behøve til at opfylde deres Armeer, og de ville snart give Oprøret Dødsstødet.“ Mænd, som have været næsten færdige til at fortvivle med Hensyn til Freden, synes nu at have fattet nyt Haab, eftersom de see paa Oprørernes nuværende Stilling og de Fordele, som Unionsarmeen nylig har vundet. De tænke, de nu kun behøve at udstrække deres Hænder, og Freden, som saa længe, lig et Phantasiibillede, har undgaaet deres Greb, vil blive deres. Men I og jeg tilligemed Alle, som troe paa Guds Aabenbaringer, vide hvor grueligt de bedrage sig, eller snarere tillade deres store Sjæleffinde at bedrage dem i dette Punkt.

Da vi forlode New York, tænkte vi, at vi skulle have reist til Chicago idag (Søndag) og naaet Atchison paa Tirsdag; men da vi kom for seent til at komme med Toget fra Rochester, ere vi her idag, og ville ikke naae Atchison før Onsdag. Vi havde haabet at naae derhen for at afgaae med den første Post, men nu frygte vi for at komme for seent. Dog, Alt vil blive ret, hvorledes det end gaar; idetmindste søle vi saaledes. Vi ere blevne stufede, idet vi bleve hindrede fra at rejse lige hjem, men vi haabe, at Alt er til det Bedste. Vi haabe imidlertid at naae hjem til Conferencen.

Maa Herren bestandig velsigne Eder med sin Aand og give Eder Kraft og Helbred til at udføre Eders Kaldspligter antageligt for ham, og maa han bevare Eder til I kunne vende hjem i Fred og Sikkerhed, det beder Eders Broder og Ven,

George D. Cannon.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1839.

(Fortfat fra Side 28.)

„En „Mormon“ gif derhen for at votere. En af Føbelen modsatte sig hans Votering og sagde, at en „Mormon“ havde ikke mere Ret til at votere end en Neger. Det ene heftige Ord fulgte det andet, og Andre bleve ogsaa opbragte og et Slagsmaal paafulgte. De ere alligevel saa lykkelige at kunne sige, at „Mormonen“ var ikke den Angribende, men den Angrebne. Andre lagde sig imellem, og ikke blot Een, men Mange overfaldt „Mormonen.“ Hans Brødre, der saae ham overfalden af en Mængde, styrkede frem for at befrie ham; derpaa kom Andre af Føbelen, indtil Slagsmaalet endelig blev almindeligt. „Mormonerne“ vare de Seirende. Den næste Dag naaede det Rygte „Mormonerne“ i Caldwell, at to af deres Brødre vare blevne dræbte i denne Affære, og at der negtedes at udlevere deres Le-gemer for at begraves. Da de paa denne Tid ikke vidste, at Rygtet var falsk, bleve de meget ophidsede, og Flere af dem begave sig paa Veien til Davies County i den Hensigt at give de Brødre, som de formodede vare blevne dræbte, en anstændig Begravelse. De naaede deres Bestemmelsessted næste Morgen. Smidler tid havde det omtalte Slagsmaal oprakt en stor Ophidselse iblandt Indbyggerne. De afholdt en stor offentlig Forsamling, hvor de besluttede at udrive „Mormonerne“ Nogle begyndte at true disse og svore, at de skulde forlade Countyet inden tre Dage. Da de ovenomtalte „Mormoner“, der vare reiste fra Caldwell til Davies, ankom derhen, sandt de Indbyggerne meget ophidsede. Lillige horte de, at en stor Deel Føbel var især med at samle sig under Adam Black, Dommer ved Overretten i Davies County.

„Under disse Omstændigheder og med den Hensigt at mildne Ophidselsen henvendte de sig til Mr. Black og spurgte ham, om de Beretninger, de havde hørt med Hensyn til ham, vare sandfærdige. Da han benegtede dette, bade de ham give Benegtelsen skriftligt, hvilket han gjorde med Beredvillighed. De publicerede hans Tilstaaelse for at berolige den offentlige Mening og mildne Ophidselsen. Da de havde gjort dette, gave de sig til Ro, og haabede, at deres Bestræbelser vilde frembringe den forønskede Virkning. Man kan under disse Omstændigheder let forestille sig, hvor stor deres Overraskelse maatte blive, da de kort derefter erfarede, at nævnte Black havde for Dommer King aflagt Ed paa, at han af bevæbnede „Mormoner“ var bleven tvungen til at undertegne den omtalte Tilstaaelse, ligesom han ogsaa hos ham havde forstaaet sig en Arrestorder mod Joseph Smith jun. og Lyman Wigth, hvilket Document han overgav til en Retsbetjent. Lillige blev der berettet, at disse to Mænd havde negtet at overgive sig og at en bevæbnet Høb var samlet for at komme og tage dem.

„Ederes Ansøgere kunne forstaa, at Retsbetjenten aldrig har gjort noget Forsøg paa at udføre Arrestorden, og at Smith og Wigth vare saa langt fra at gjøre nogen Modstand mod samme, som de ikke engang vidste, at den var udstedt, førend de erfarede det ved ovennævnte Beretning. Smidler tid var det Rygte blevet udbredt over hele Egnen, at „Mormonerne“ tvang Flere til at undertegne visse Skrivelser, og at de modsatte sig Landets Love. Folkets Sind blev meget opflammet, og Føbelen begyndte at samle sig fra alle Kanter og i stort Antal under

det Paaftud at understøtte Retsbetjenten i at udføre Arrestordren. Tillad os her i Forbigaaende at bemærke, at Adam Blact havde solgt den Landeiendom, paa hvilken han da boede, til „Mormonerne,“ at han modtog sin Betaling for samme, og at det var formedelst hans Medvirkning de bleve uddrevne, ligesom han nu tilbageholder baade deres Penge og de Eiendomme, de kjøbte af ham.

„Saa snart de ovenomtalte Nygter naaede ovennævnte Smith og Wight, vare de sieblikkelig bestemte paa, hvad de skulde gjøre, hvilket var at underkaste sig Lovene. Begge overgave sig selv til Dommer King. Der foretoges en Undersøgelse med dem, men da der ikke kunde tilveiebringes eet eneste tilstrækkeligt Vidnesbyrd imod dem, bleve de løsladte. De haabede, at deres frivillige Underkastelse under Lovene tiligemed deres fuldkomne Frikjendelse fra Bestyldningen vilde standse den almindelige Ophidselse. Men nei! Den længe forønskede Keilighed var kommen, da „Mormonerne“ Undertrykkelse og Udryddelse kunde antage Formen af en lovlig Fremgangsmaade. Pøbelen, der havde samlet sig under det Paaftud at hjælpe Retsbetjentene til at udføre deres Forretninger, adspredte sig ikke efter Smiths og Wights Frikjendelse, men forbleve sammen og dannede en militær Styrke og odelagde „Mormonerne“ Eiendom. Sidstnævnte søgte i deres Nød Bestyttelse under Lovene og disses Haandhævere. Efter megen Møle blev Militisen under General Atchison, Doniphan og Parks sendt til deres Hjælp. De ankom den 13de September og leirede sig mellem „Mormonerne“ og Pøbelen.

„Ovennævnte Officerer gjorde ikke noget Forsøg paa at adspredde Pøbelen og undskyldte sig med, at deres egne Mænd sympathiserede med den Pobel. Efter nogle Dages Ophold der paa Stedet antog

disse Officerer følgende hensigtsmæssige Forholdsregel: De samlede Pøbelen og forenede den med deres egne Tropper og gav dem derpaa alle Afsted med Befaling et reise til deres forskjellige Hjem. Officererne reiste ogsaa hjem, med Undtagelse af Parks, der blev tilbage med sit Mandskab for at beskytte „Mormonerne.“

„Disse kom overeens med Indbyggerne i Davies at kjøbe Landeiendomme af dem og besiftede til den Ende en Committee, der skulde gaae og afslutte Handel for et Beløb af indtil tyve tusinde Dollars. Medens dette foregik var Pøbelen fræk nok til at sige, at saasnart Indvaanerne i Davies havde solgt Eiendomme til „Mormonerne“ og havde modtaget Betalingen derfor, vilde den drive dem ud og beholde baade deres Landbesiddelser og Penge.

„Stedet for at Pøbelen, der, som forhen sagt, blev opløst i Davies County, efter Befalingen skulde have begivet sig til deres Hjem, gif de i Forening til det tilgrændsende Carroll County og leirede sig omkring Dewitt, en Landsby, der var opbygget og beboet af „Mormoner.“ Medens de saaledes omringede Dewitt, sendte de Nogle til Jackson for at hente en Kannon. De indesluttede Stedet saa aldeles, at Ingen kunde forlade Byen i Sikkerhed; naar de forsøgte derpaa, blev der føret paa dem af Pøbelen. „Mormonerne“ Heste bleve stjaalne og deres Qvæg dræbt. Indvaanerne i Dewitt, der udgjorde omtrent halvfjerdsindstyve Familier, vare i stor Glendighed og udtærede ved Hunger og Sygdom. I deres Nød henvendte de sig til Gouvernør Boggs for at faae Bestyttelse og Hjælp, der dog ikke blev dem forundt. Da de vare bragte til den største Glendighed, var intet Andet tilbage for dem end at søge Redning ved Flugten og ved Opgivelsen af deres Hjem. Saaledes traf de sig tilbage fra Dewitt om Aftenen den 11te October 1838 og

toget Veien til Davies og Caldwell, efterladende mange af deres Effekter i Pobelens Hænder.

„Ederes Ansøgere ville ikke vidtløstigt opregne de Rødsler og Lidelser, som en saadan Flugt med Qvinde og Børn nødvendigviis maatte medføre. De kunde opregne mange. En Kvinde, som havde været i Barselseng just lige før Flugten begyndte,

døde paa Veien og blev begravet uden Ligklise. Mange Andre, der vare syge, udtøerede og udhungrede samt berøvede af Lægehjælp, døde paa Veien. Resten af Mormonerne fra Dewitt naaede Davies og Caldwell og fandt der enfortvarig Lindring, ligesom deres Mangler bleve afhjulpne af deres Venner og Brødre der.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Efter et Ophold af syv Uger i Danmark og Sverrig afreiste Deres kongelige Høiheder, Prindsen og Prindsessen af Wales, fra Kjøbenhavn den 22de October, ved hvilken Anledning der, uagtet det daarlige Veir, havde samlet sig en betydelig Mennekesmasse, som hilsede de Bortdragende med levende Hurraraab. — Ved Silkeborg er der nedbrændt en stor Papirfabrik. Ilden optom den 15de og man fik ikke Bugt med den sørend den 19de forrige Maaned. Der er ødelagt en Mængde Maskiner og Materialier foruden det Forraad af Papir, som foresandtes. Endelig brændte henved 2 Millioner Konvoluter og omtrent 50,000 Gæster samt mange andre Ting. Skaden anslaaes til ikke under 200,000 Rdl.

England. Nøden i Fabrikdistrikterne stildres fremdeles med de mørkeste Farver. Eierne af de Bomuldsfabrikker, som hidtil have været drevne, have seet sig nødsagede til at nedsætte Arbejdspriserne; men da Ingen vil arbejde for mindre Dagløn end den tidligere, ere Fabrikkerne standsede. Man frygter for alvorlige Tumulter, og Fabrikeierne have allerede opfordret Autoriteterne til at opretholde Roligheden ved Hjælp af Militære.

Østerrige. En Rejsning i det Venetianske skal være forsøgt af sydtjyrolske Flygtninge, som allerede havde afvæbnet Grændseposterne og plyndret et Par Gendarmerikaserner. Befolkningen forholdt sig imidlertid passiv, og Insurgenterne saae sig nødsagede til at tye tilbage til Bjergene for det fremrykkende Militær.

China. Fra China meldes en ny af de keiserlige Tropper vunden Scier, idet de ifølge Beretninger fra Shanghae have sat sig i Besiddelse af Staden Hutschu.

Grækenland. Efterretningerne fra Grækenland ere meget sørgelige. Under Ordskiftet om Forsætningen har Nationalsforsamlingens Gal været Skueplads for de voldsomste Optrin, og Oppositionens Holdning er endnu stedse meget truende. En ny og alvorlig Begivenhed har om muligt sat Gemytterne i endnu stærkere Bevægelse, idet Indenrigsministeren nemlig har været udsat for et Snigmord, som heldigviis mislykkedes.

Afrika. Fra Algier meldes, at Oberst Lacroix den 30te September og den 1den October har slaaet et af Oprørernes Corps. En anden Afdeling af Oprørerne har den 30te September med 1500 Mand angrebet General Solivet, men blev slaaet

tilbage med et betydeligt Tab. De Franſke miſtede ved denne Leilighed 86 Mand Drekte. I en anden Træfning bleve ogſaa Dyrererne totalt ſlagne. De Franſke fratog dem 3,000 Kameler, 30,000 Faar og et ſtort Antal Oger.

Amerika: Fra New York meldes, at der ved Petersburgh, ſyd for Richmond har fundet flere Fægtninger Sted, men ſom ikke have havt noget afgjørende Reſultat. De Konfødererede ſlog Unioniſternes General Burbridge ved Saltville i Veſt-Virginien. Unionsgeneral Sheridan ſtod i Harrisburg. Sydſtaternes General Price havde til Hensigt at erobre Jefferſon City og at indſætte en konfødereret Statsregjering i Miſſouri, hvor Ophidselſen hos den overveiende Deel af Befolkningen er meget ſtor mod Unionsregjeringen. — Indianerſtammerne i Veſten begynde at ſtrække Gævær. General Sully har tilføiet dem to Nederlag, ſom har koſtet dem deres bedſte Krigere.

Blandinger.

Man har gjort heldige Forſøg med at photographere Maanen i en Gjennemſnitſforrelſe af 23 Tommer.

Soi Alder. I Omegnen af Olmütz er der nylig død en Landmand, hvis Døbeſeddel udbiſte en Alder af 117 Aar og 3 Maanedere. Indtil ſine ſidſte Dage nød denne hundredaarige Gamle en uſvækket Hælbred og var i Beſiddelſe af alle ſine Aandſeyner. Han vilde netop indgaae et ſjerde Ægteſkab med en Pige paa 23 Aar, da Døden pludſelig overraſtede ham.

I Breslau blev en Pige, der havde forſøgt at tage ſig ſelv af Dage, ſom Død bragt til et Hoſpital. En Læge formaaede en ſund og ſtærk Sygevogterſke til at lade ſig aarelade. Blodet blev opſamlet og derefter indſproitet i en Aare, ſom man aabnede paa den unge Pige. Reſultatet overgik al Forventning; den Qualte kaldtes tilbage til Livet. Denne mærkværdige Kur har vakt ſtor Opſigt.

Det ſimpelſte Poſtbureau i Verden findes ved Sydspidsen af Amerika. Allerede i nogle Aar har der paa det yderſte Forbjerg i Magellanſtrædet ligeoverfor Ildlandet hængt en Kaſſe, ſom er beſættet ved en Fernkjæde, og ſom aabnes af enhver forbiſeilende Skipper for enten at lægge Breve deri eller tage ſaadanne ud deraf. Dette Poſtcontoir beſtyrer ſaaledes ſig ſelv; det er ſtillet under de Sofarendes Beſtyttelſe, og man har intet Exempel paa, at denne offentlige Tillid nogenſinde er bleven miſbrugt. Ethvert Skib overtager frivillig Expeditionen af det i Kaſſen Beroende, hvis Beſtemmeſeſted ligger i Retning af Skibets Fart.

Ruſſiſke Tilſtande. En forunderlig Begivenhed er for Tiden Gjenſtand for megen Dmtale i St. Petersborg. For nogle Uger ſiden ſkulde en Gudsbeſidder i Goubernementet Drel gjennem Byen Drels Politi modtage en Sum af 43,000 Rubler. I Politibureauet fik han den Beſked, at han kun vilde erholde Summen udbetalt, naar han overlod Administrationen 5,000 Rubler. Endſkjønt Godſeieren var vant til de ruſſiſke Embedsmænds Beſtikkelighed, ſandt han dog denne grove

Forbring for stærk og negtede at betale. Man betydede ham, at i saa Fald vilde han Intet erholde. Han sendte nu en Telegraphdepeſche til Indenrigsministeren i St. Petersborg, ſom ligeledes pr. Telegraph anordnede en ſtreng Underſøgeſe. En Ven af Politidirektøren havde imidlertid allerede iſorveien ligeledes pr. Telegraph givet ham et Bink, hvorefter han hurtigſt muligt lod Summen udbetale, hvorom han underrettede Ministeren. Om Aftenen ſamme Dag ſad Godseieren i ſit Bærelſe, da det ringede. Hans eneste Tjener aabner Døren, bliver bunden og kneblet af nogle maſterede Mænd, ſom trænge ind i Herrens Bærelſe. Da denne var kommen ſig eſter den forſte Skræk, ſpørger han, hvad de ville. „De 43,000 Rubler“ ſer Svaret; han peger paa en Kaſſe, hvori Nøglen ſad. En af de Maſterede forſøgte at aabne den; det lykkedes imidlertid ikke, da Laaſen var indrettet paa en uſædvanlig Maade. Manden betydede Godseieren, at han ſelv ſkulde aabne Kaſſen. Han lukkede op, Pengene vare i den, men paa Banknoterne laa der en Revolver. Han greb denne og ſkjød to af Røverne, hvorpaa to andre flygte. Uden at ſpilde et Dieblik iler den Paagjældende til Politiet, eſter at han har lukket ſit Kabinet. Politimesteren er ikke hjemme; han vender tilbage til ſin Bolig med en Kommiſſær og to Vidner, for hvilke de Dræbte. blive demaſterede, og man ſeer nu, at det er Politidirektøren og hans Sekretair.

En amerikaniſk Forfatter claſſificerede de forſkjellige Slags Patriotisme ſaaledes: Nogle anſee det for meeſt behageligt at døe for ſit Fædreland; Andre anſee det for behageligere at leve for det; men den tredie af vore Patrioter anſeer det for allerbehageligſt at leve paa ſit Land.

Indhold.

	Side.		Side.
Englene	33.	Correſpondance	42.
Indſamlingen	37.	Joſeph Smiths Ledneſløb (fortſat)	44.
Bønnen	40.	Ryheder	46.
Med. Bem. (Evangeliets Gjenoprettelſe)	41.	Blandinger	47.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ſte og 15de i hver Maaned og ſaaes paa Contoiret i Lorenſenſgade Nr. 14 1ſte Sal tilvenſtre og paa alle kongelige Poſtcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.